

[Udenrigsministeren.]

end en uges tid siden, de danske delegerede i De Forenede Nationer stemte på Hviderusland i modstrid med, hvad De Forenede Stater gjorde, ud fra den saglige betragtning, at vi mente, at denne østlige geografiske region havde krav på denne repræsentation; derfor stemte vi på Hviderusland og ikke på den kandidat, som var opstillet af De Forenede Stater, nemlig Grækenland. Jeg nævner det blot som et eksempel. Det ærede medlem skulle derfor være sig for disse meget ubegrænsede skarpe udtalelser.

Jeg tror ikke, det vil være berettiget af mig at optage tingets tid med en gennemgang af forhandlingerne mellem de tre vestmagter og Sovjetunionen om en fire-mægtskonference. Jeg synes heller ikke, det har nogen naturlig forbindelse med de problemer, vi her drøfter.

Finansministeren (Thorkil Kristensen):

Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre til de ærede ordførere, som havde ordet i eftermiddag. Jeg vil ligesom den højtærede udenrigsminister takke det ærede medlem hr. H. C. Hansen for den reelle måde, hvorpå han gav udtryk for socialdemokratiets synspunkter, specielt for tilslutningen til gennemførelsen af 18 måneders tjenestetid.

Hvad angår budgetproblemerne, var det ærede medlems standpunkt — og jeg forstår dermed socialdemokratiets standpunkt — dette, at man ikke finder det rigtigt i øjeblikket at tage stilling til, hvor stort et budget vi overfor Atlantorganisationen skal meddele at vi vil indrette os på i de næste tre år, idet man ønsker lidt mere afklaring, inden vi tager en sådan stilling. Jeg finder det fuldkomment reelt, at socialdemokratiet indtager dette standpunkt. Der vil nu naturligvis ske det, at jeg under de afsluttende forhandlinger i Paris søger at få så megen klarhed som muligt, og vi vil så på et senere tidspunkt tage stilling til Danmarks holdning i dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen udtalte ønsket om den bedst mulige kontrol med anvendelsen af de mange midler, der nu anvendes til forsvaret på forskellig vis. Jeg deler dette ønske, og jeg skal gøre, hvad jeg kan for, at det kan blive opfyldt.

Det ærede medlem gjorde dernæst visse bemærkninger om vor økonomiske politik i almindelighed og specielt om det, han kaldte den fortsatte kreditindskrænkning, som han ikke var tilfreds med. Jeg har tidligere her fra denne talerstol haft lejlighed til at fremhæve, at den kreditbe-

grænsning, som er sket i det sidste par år, nemlig både under den nuværende og den forrige regering, har været en naturlig konsekvens af det underskud på vor valutabalance, som vi har haft i den tid. Derfor synes jeg også, det hører med til billedet, at det ærede medlem forsøgte at nævne, at i det sidste par måneder er likviditeten her i landet steget ganske betydeligt, fordi vi af spekulative og andre grunde har fået en del valutatilførsel. Det er højst sandsynligt, at en stor del af dette er midlertidigt, men nogen reel forbedring er der formentlig i det. Derfor er kreditsituationen i realiteten mindre stram, end den var for et par måneder siden.

Det ærede medlem spurgte mig, om det ikke var rigtigt, at OEEC og TCC havde udtalt, at vor aktivitetsbegrænsning og vor kredit- og finanspolitik var gået for vidt. Jeg har ikke lejlighed til fuldtud at gennemgå det dokument fra OEEC, som jeg forstår at det ærede medlem sigter til — det er vistnok rigtigt, at der i dette findes en bemærkning i den retning —, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at understrege, at med al respekt for OEEC, hvor der gøres et fortrinligt arbejde, er det os her i Danmark, der skal bestemme, hvilken kreditpolitik og anden økonomisk politik der er rigtig for os. Det er os, der har ansvaret for, om vi kan holde vor valutabalance i orden. Spørgsmålet har været oppe i TCC, og jeg har under gennemgangen af det danske forsvarsprogram gjort gældende, at det har været nødvendigt som den første fase i den politik, den nuværende regering har ført for at forbedre vor betalingsbalance, at gennemføre en udvikling, som betød en nedgang i forbruget, desværre på enkelte punkter også i investeringen. Dette kan naturligvis ikke undgå netop i den første fase også på visse punkter at betyde nedgang i produktionen her i Danmark, men jeg gjorde gældende, at dette var nødvendigt som den første fase, men også kun som den første fase, og at den anden opgave, vi nu står overfor, derfor må være at få de produktive kræfter, der således er blevet ledige ved afvikling af en produktion, som ikke er levedygtig under konkurrencemæssige forhold, eller som vi ikke har råd til at opretholde, ført over til anden anvendelse. Jeg kan sige, at det synspunkt mødte fuld forståelse ved gennemgangen af vort program i TCC.

Det ærede medlem spurgte, hvor disse folk skal gå hen. Jeg tror ikke, det ærede medlem i virkeligheden er i tvivl om svaret.